

RaeAnne
Thayne

Wilde
irissen

Vertaling Heleen Wilts

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2014 Rae Anne Thayne
Oorspronkelijke titel: *Wild Iris Ridge*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2017 HarperCollins Holland
Vertaling: Heleen Wilts
Omslagontwerp: HarperCollins Holland
Omslagbeeld: © Aaron / AdobeStock; © cceliaphoto / AdobeStock; © Fotolyse / AdobeStock; © MelissaMN / AdobeStock; © MiroslawKopec / AdobeStock
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1549 1
ISBN 978 94 027 7251 7 (e-book)
NUR 302
Eerste druk in deze editie juni 2024

Originele uitgave verschenen bij HQN Books, Toronto, Canada.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Books SA.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.
Alle rechten voorbehouden inclusief het recht op gehele of gedeeltelijke reproductie in welke vorm dan ook.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

Dit was zonder twijfel het belachelijkste wat ze ooit had gedaan.

Lucy Drake stond op de veranda van het huis van haar oudtante, huiverend vanwege de koude, vochtige wind die haar jas binnendrong.

Eigenlijk zou ze gewoon een hotel moeten zoeken ergens in Hope's Crossing om de nacht door te brengen, in plaats van hier te staan op de donkere en onder deze omstandigheden best griezelige entree van het robuuste negentiende-eeuwse herenhuis, na middernacht en midden in een kletsnatte voorjaarsstorm.

Als ze ook maar een greintje redelijkheid of gezond verstand bezat, was dat precies wat ze zou doen – weer in haar BMW stappen en naar het dichtstbijzijnde hotel rijden. Hope's Crossing was ermee bezaaid, en voor een rustige nacht in april, na het vertrek van de laatste wintersporters, kon ze waarschijnlijk wel honderd kamers vinden.

Maar ja, als ze ook maar een van die twee dingen had bezeten – redelijkheid óf gezond verstand – zou ze zich niet in deze situatie bevinden. Waarschijnlijk zou ze dan op dit moment, aan het einde van een achttienurige werkdag, terugrijden naar haar rustige appartement aan Lake Washington, en nog een paar uurtjes werken tot ze uiteindelijk zou instorten.

Een nieuwe vlaag ijskoude wind hilde angstaanjagend onder de dakrand door en deed de takken van de rode esdoorn naast de veranda over het dak heen klauwen als de vingers van een geraamte.

Ze ritste haar jas dicht en stak haar hand uit naar de deurknop van het huis. Gek was ze misschien al, maar ze hoefde niet ook nog ijskoud te worden.

De deur zat op slot, natuurlijk. Wat had ze dan verwacht? Iris House stond immers na de plotselinge dood van Annabelle al sinds december leeg. Maar al had ze geweten dat de deur op slot zou zitten, ze voelde toch een knoop van paniek in haar maag bij deze nieuwe hindernis.

Wat nu als ze er vanavond niet in kon? Wat als ze er nóóit in kon? Waar moest ze naartoe? Ze was helemaal hierheen gekomen, twee dagen rijden vanuit Seattle. Ze had haar appartement onderverhuurd, al haar bezittingen ingepakt en alles meegenomen. Zonder huis, zonder dak boven haar hoofd, zou ze stranden in een stad waar de twee mensen om wie ze het allermeeft gaf, zich niet langer bevonden.

Het late uur en de stress van de afgelopen week begonnen hun tol te eisen, en ze was de uitputting nabij. Ze voelde dat ze de grip op de situatie verloor en dat de controle haar als fijn zand door de vingers glipte. Streng dwong ze zichzelf diep adem te halen.

Oké. Rustig nu. Ze kon dit aan. Ze had best geweten dat de deur op slot zat. Er woonde hier al maanden niemand meer. Als ze de deur van het oude huis open had aangetroffen, dán had ze pas reden gehad zich zorgen te maken.

Dit was geen probleem. Ze wist precies waar haar oudtante altijd een reservesleutel verstopte – nu maar hopen dat de sloten niet vervangen waren...

Ze liep niet direct naar de deur, maar schakelde de zaklampfunctie van haar telefoon in en gebruikte de flauwe gloed die hij produceerde om haar weg te vinden langs de veranda, die om het hele huis heen liep.

De kettingen van de oude, houten verandaschommel rammelden en ratelden toen ze ging zitten, een bekend en vreemd troostend geluid. Met één hand reikte ze naar de armleuning die zich het dichtst bij de voordeur bevond, terwijl ze met de andere het licht van haar telefoon erop liet schijnen.

Na even zoeken en tasten vonden haar vingers wat ze zochten en opende ze het kleine, slim verstopte holletje dat Annabelle zelf in de armleuning had gemaakt.

Alleen iemand die het magische geheim van de verandaschommel kende, zou ooit het uitgeholde verstopplekje kunnen vinden. Ze zocht het holletje af tot ze het ijskoude metaal van de sleutel van Iris House tegen haar huid voelde.

‘Dank je wel, Annabelle,’ mompelde ze.

De sloten bleken niet vervangen toen ze de sleutel in de deur stak en hem omdraaide.

Kijk, daar brandde een lichtje. Volgende obstakel: wat als de alarmcode was veranderd na haar laatste bezoek?

In de wetenschap dat ze geen moment te verliezen had, gunde ze zichzelf geen tijd om de geur op te snuiven van rozemarijn en citroenboenwas, de geur van thuis, die haar binnen begroette.

Op een drafsje begaf ze zich naar het kastje van het hypermoderne alarmsysteem dat Annabelle een paar jaar geleden had laten installeren. Haar vingers struikelden over de toetsen, maar het lukte haar de cijfers in te typen die correspondeerden met de letters HOPE.

Het systeem gaf aan dat het nu uitgeschakeld was. Pas op dat moment liet ze een zucht van verlichting ontsnappen, waarbij ze probeerde het geluidje te negeren dat door de lege ruimte echode.

Ze knipte het licht aan in de hal, met de parketvloer en de schitterende ronding van de trap, die was verfraaid met tientallen sierlijk gedraaide spijlen.

Hoe vaak was ze deze hal niet binnengerend gedurende de twee jaar dat ze hier als tiener had gewoond en had ze naar Annabelle geroepen dat ze thuis was, voor ze haar boeken op de onderste tree liet vallen om ze later mee naar boven te nemen?

Opeens zag ze weer voor zich hoe ze hier was aangekomen op haar vijftiende, hoe ze boos en gekwetst was opgedoken bij het huis van een ver familielid, met alles wat ze bezat in tassen aan haar voeten.

Kennelijk was er niet veel veranderd in zeventien jaar – behalve dan dat haar tassen deze keer nog in de auto stonden.

Ze draaide zich om, half en half verwachtend dat Annabelle bedrijvig uit de keuken zou komen, in zo'n jasschort met wel honderd zakken als ze altijd droeg, haar armen uitgestrekt om haar in te sluiten in een zachte, zoetgeurende omhelzing.

Het bekende, verwarrende gevoel van verlies overspoelde haar toen ze besepte dat Annabelle nooit meer door die deur zou komen.

Ze voelde iets in haar handpalm prikken en zag dat ze de sleutel die ze op de veranda had gevonden nog steeds omklemd hield. Ze leg-

de hem op tafel met de gedachte dat ze niet moest vergeten hem later weer terug in zijn schuilplaats te leggen, waarna ze nog eens diep ademhaalde.

Nu even goed nadenken. Wat ze nu vooral nodig had was slaap en de mogelijkheid om alles op een rijtje te zetten en weer een beetje vooruit te kunnen kijken.

De lucht in Iris House was muf en koud. Terwijl ze overal de lichten aandeed, liep ze door naar de thermostaat bij de deur van de slaapkamer beneden, die Annabelle de laatste jaren had gebruikt omdat traplopen te moeilijk was geworden.

De thermostaat stond ingesteld op zeventien graden, waarschijnlijk om te voorkomen dat de boel bevroor in de winter, maar als werkelijke temperatuur gaf hij rond de dertien graden aan.

Ze probeerde het systeem uit en weer aan te zetten – alle kennis die ze bezat op verwarmingsgebied. Er kwam geen reactie in de vorm van een warme luchtstroom door de opening. Annabelle had geklaagd dat de waakvlam van de ketel weleens problemen gaf. Kennelijk was het weer eens zover.

Lucy wist niet of ze moest lachen of huilen. Wat moest ze doen om een beetje rust te krijgen hier? Ze was van alles weggelopen en had haar hele leven opgepakt om hiernaartoe te komen, op zoek naar de veiligheid en geborgenheid die ze altijd in Iris House had gevonden.

Ondanks alle mogelijke complicaties die haar reis van Seattle naar hier in de war hadden kunnen sturen, had ze het uiteindelijk gered, en nu zou een stom waakvlammetje de reden zijn dat ze hier niet kon blijven?

Het hoefde geen struikelblok te zijn. De laatste keer dat ze de open haarden in het oude huis had geteld, was ze tot negen gekomen, en bij aankomst had ze een stapel brandhout zien liggen tegen de garage. Ze hoefde niet het hele huis te verwarmen; één kamer was genoeg. Ze zou er een uitkiezen, de nacht behaaglijk bij het vuur doorbrengen en de volgende dag een verwarmingsmonteur bellen.

En was dat niet een prachtige metafoor voor haar leven zoals het er nu uitzag? Wie zei dat ze elke ramp die ze had veroorzaakt nú

moest oplossen? Ze moest alleen zorgen dat ze deze nacht doorkwam. De rest zou ze later wel regelen.

Aangezien de bedden waarschijnlijk niet opgemaakt waren – laat staan met schone lakens – besloot ze die nacht te bivakkeren op de sofa in de kamer die Annabelle als televisiekamer had gebruikt, en de rest de volgende dag af te handelen.

‘Je kunt het best,’ zei ze hardop.

Het geluid van haar eigen stem hielp om de geesten op een afstand te houden die door het huis dwaalden: Annabelle, Jess. Zelfs die van haar jongere ik, boos en gekwetst.

Met nieuwe moed, omdat ze nu een haalbaar actieplan had, ging ze de regen weer in en pakte een armvol hout van de stapel, genoeg om de kou in ieder geval voor een paar uurtjes te verdrijven. Gelukkig had Annabelle haar houtstapel goed afgedekt en beschermd, zodat het hout droog was en klaar voor gebruik. Waarschijnlijk had ze al het hout zelf gekloofd.

Weer binnen liet ze de bundel hout vallen in de haard van het knusse kleine kamertje en vond lucifers en aanmaakblokjes in een blikje op de schoorsteenmantel.

Ze was beslist geen padvinderstype, maar Annabelle had erop gestaan dat Jessica en zij leerden hoe ze vuur moesten maken. Die lessen van lang geleden kwamen weer bij haar boven, en in korte tijd had ze een keurig vuurtje branden.

Perfect. In een mum van tijd zou de kamer knus en behaaglijk zijn.

Ze gooide een groter blok op het vuur en keek hoe de vlammen er even omheen dansten voor ze grip kregen. Het huis voelde al een beetje warmer, niet meer zo leeg en eenzaam.

Ze gaapte en was zich bewust van de neiging om zich nu meteen in elkaar te rollen op de sofa en zich weg te laten zakken. Nee, ze zou beter slapen met een nachthemd aan, haar tanden gepoetst en haar gezicht gewassen. Om de warmte binnen te houden, sloot ze de deur van het kamertje achter zich, waarna ze zich weer naar buiten haastte voor een laatste tochtje door de kou naar de auto om de koffer te halen waarin haar toiletpullen zaten.

Ze nam de koffer meteen mee naar de badkamer naast de keuken en werkte met wazige ogen haar avondritueel af. Nadat ze een paar dekens uit de linnenkast in de logeerkamer had gepakt, opende ze de deur naar het kleine kamertje, dat volstond met dikke, zwarte, verstikkende rook.

Een ogenblik lang konden haar uitgeputte hersenen deze laatste ramp in een deprimerend lange rij niet verwerken. Daarna begonnen haar zenuwcellen, in een wilde uitbarsting van paniek, boodschappen uit te zenden, de een na de ander, en had ze de tegenwoordigheid van geest om de deur weer dicht te gooien.

Rook. Vuur. Iris House stond in brand.

‘Nee! Nee, nee, nee!’

Waarschijnlijk was het gewoon de schoorsteen die niet goed trok. Dat was alles. Rustig nu. Ze moest gewoon het vuur uitmaken en de kamer luchten en dan zou alles goedkomen.

Brandblusser! Waar was de brandblusser? Annabelle had er altijd een in het gootsteenkastje, herinnerde ze zich. Ze rende terug, rukte de kastjes open en prees zichzelf gelukkig dat haar oudtante zo onafhankelijk en zelfstandig was geweest. De brandblusser zat keurig aan de binnenkant van het deurtje.

Lucy rukte hem eraf en wierp een snelle blik op de instructies, stopte toen even om een tafelkleed uit een la te grissen waar ze haar mond mee kon bedekken, voor ze terugstormde naar het kamertje.

Ze zag geen vlammen door de rook heen, wat haar idee versterkte dat een slecht trekkende schoorsteen de schuldige was. Dat hoopte ze in ieder geval. Tegelijkertijd was ze niet achterlijk. Als ze dit niet zelf kon oplossen, zou ze de brandweer bellen.

Hoestend en met brandende ogen door de rook activeerde ze de brandblusser en spoot ze in de richting van de houtblokken.

Het chemische spul liet het vuur sissen en spetteren toen de brandblusser deed waarvoor hij was gemaakt.

Oké. Crisis afgewend.

Ze haastte zich om het raam open te zetten om de rook naar bui-

ten te laten. Maar net toen ze zich omdraaide, hoorde ze een onheilspellend gekraak en een hard, boos gegrom boven haar hoofd.

Haar maag keerde zich om. Dat geluid had ze één keer eerder gehoord, in een van de slaapkamers boven op een gedenkwaardige winterse januaridag, toen ze zeventien was. Dit was méér dan een probleem met een slecht trekkend rookkanaal. Dit was een schoorsteenbrand.

Die vorige keer was er een oud vogelnest naar beneden gevallen dat had vlamgevat. Dat kon nu weer zo zijn of misschien was het teer-afzetting die in brand was gevlogen.

Wat de oorzaak ook was, het was een nachtmerrie. Een schoorsteenbrand werd heel heet en fel en kon door het metselwerk en de muren heen branden. Door alles. Bovendien kon door rondvliegende brokstukken het dak vlamvatten, waardoor het volledige honderdwtintig jaar oude, monumentale huis tot de grond toe zou afbranden.

Ze kon Iris House niet laten afbranden. Het was het enige wat ze nog had.

Hoewel ze wist dat het gevaarlijk was, richtte ze in een laatste wanhopige poging de brandblusser op de schoorsteen, terwijl de adrenaline even snel en krachtig als de vlammen door haar aderen spoot, net zo lang tot er niets meer uit de blusser kwam. Daarna griste ze haar tasje mee en rende naar de voordeur met haar telefoon in haar hand, de cijfers 911 al intoetsend.

Maar blijkbaar was iemand haar voor geweest. Toen ze de veranda op holde, kwamen er juist een paar kerels in uniform aangesnel, uit een brandweerwagen die met de zwaailichten aan achter haar auto geparkeerd stond. Daarachter kwam nog een voertuig tot stilstand.

Iemand moest hebben gezien dat er rook uit het raam kwam en dat hebben gemeld. Lang leve nieuwsgierige burens.

‘Is er nog iemand binnen?’ vroeg een van de brandweermannen.

‘Nee. Ik ben alleen. Het is een schoorsteenbrand, in het kleine kamertje. Aan het eind van de hal, laatste deur rechts.’

‘Dank u.’

‘O, wat ben ik blij om jullie te zien!’ riep ze tegen de derde brandweerman die ze tegenkwam toen ze de treden van de veranda af liep.

Deze man was niet in uitrusting: hij droeg alleen een jas en een helm die zijn gelaatstreken aan het zicht onttrok in de rook en de donkere nacht. Ze kreeg slechts een indruk van zijn lengte en imposante omvang, voor hij begon te praten met een stem die net zo hard en beangstigend klonk als het vuur.

‘Zo blij zult u niet meer zijn als we u laten arresteren wegens inbraak, brandstichting en crimineel gedrag.’

Lucy sloot haar ogen toen opeens tot haar doordrong wie hij was. O, mijn hemel.

Ze had het kunnen weten. Brendan Caine. Waarschijnlijk was hij de reden dat ze niet meteen de brandweer had willen bellen. Haar onderbewuste was zich kennelijk al vanaf de aanblik van het eerste rookwolkje aan het voorbereiden op deze ontmoeting.

Het zou mooi zijn geweest als ze op z’n minst een uurtje of twee in Hope’s Crossing had kunnen doorbrengen voor ze oog in oog was komen te staan met deze man, die haar toevallig verachtte. Zoveel geluk was haar de laatste paar dagen blijkbaar niet gegund.

Ze hief haar kin. ‘Hoe kan ik nu inbreken in mijn eigen huis, commandant Caine?’

Met een ruk keek hij op, alsof ze een vuurbal naar hem had afgeschoten. In de gloed van de buitenlamp zag ze zijn strenge gelaatstreken van schrik zachter worden. ‘Lucy? Krijg nou wat!’

Ze probeerde een nonchalant schouderophalen. ‘De schoorstenen laten schoonmaken staat blijkbaar niet boven aan mijn takenlijstje.’

‘Heb jij dit gedaan?’

‘De ketel sloeg niet aan, dus ik wilde een vuurtje maken om warm te worden.’

‘De waakvlam is de hele winter al onbetrouwbaar. Ik was van plan er iemand naar te laten kijken. Ik moest hem wel een paar keer per week opnieuw aandoen.’

Natuurlijk. Hij woonde maar vier huizen verderop – en omdat Annabelle ook Jessica's oudtante was geweest, voelde Brendan zich als vanzelf verantwoordelijk om op Iris House te passen.

'Ik wist niet hoe ik hem moest aansteken en ik had het ijskoud,' zei ze. 'Ik dacht gewoon dat ik bij het vuur vannacht wel warm zou blijven en in de ochtend naar de ketel kon kijken.'

'En het is niet bij je opgekomen om naar een hotel te gaan?'

'Waarom zou ik naar een hotel gaan als ik een huis met twintig kamers bezit?'

Voor hij antwoord kon geven, kwamen de twee brandweerlieden die het eerst het huis in gerend waren weer naar buiten. 'Schoorsteenbrand,' zei een van hen. 'Het lijkt erop dat er teerazetting vlam heeft gevat. Het is bijna uit, maar we moeten wel even het dak op om te kijken of er kritieke plekken zijn.'

Het liefst zou ze zich nu laten neerzakken op de verandatreden en huilen van opluchting – maar dat zou ze nooit doen in het bijzijn van Brendan Caine. Uiteraard.

Hij haalde een radio tevoorschijn en gaf instructies door waar ze niets van begreep, iets over een ladderwagen.

'Ik wil een van mijn paramedici even naar je laten kijken,' zei hij tegen haar toen hij klaar was.

'Dat is niet nodig. Ik ben in orde.'

'Het was geen verzoek,' zei hij op barse toon. 'We moeten zeker weten dat je longen in orde zijn nadat je al die rook hebt ingeademd.' Hij sprak met een paar andere mannen die net waren aangekomen. 'Redmond. Chen. Check de vitale functies van Miss Drake hier. Laat het me weten als jullie denken dat we haar naar de spoedeisende hulp moeten brengen.'

'Ik ben helemaal in orde. Ik hoef niet onderzocht te worden, en ik hoef al helemaal niet naar de spoedeisende hulp!'

Een van de medisch ondersteuners, een grote, brede, kale man met een snor en ongewoon zachte trekken glimlachte verontschuldigend naar haar. 'Het duurt niet lang, *ma'am*.'

Ze namen haar mee naar een klaarstaande ambulance. Had Bren-

dan het complete wagenpark van de brigade oproepen? De volgende tien minuten zat ze gehoorzaam op een stretcher terwijl de mannen haar op elk gebied controleerden. Zuurstofniveau: normaal. Bloeddruk: licht verhoogd, maar dat was te verklaren. Temperatuur en reflexen: allemaal naar behoren.

‘Alles in orde,’ zei de kale man.

‘Dat zei ik toch al.’

‘Sorry, *ma’am*. Protocol. De baas kan daar nogal strikt in zijn.’

‘Mag ik nu gaan?’

‘Wat ons betreft wel.’

Omdat ze niet wist wat ze anders moest doen, trok ze zich terug in de beslotenheid van haar auto en keek een uur lang hoe de vrijwillige brandweer van Hope’s Crossing over de verschillende daklagen klauterde, ladders op- en neerging en door ramen tuurde, om zo elke centimeter van Iris House te controleren.

Eindelijk leken ze overtuigd dat het vuur helemaal uit was. De ambulance vertrok als eerste, gevolgd door het ene voertuig na het andere, tot alleen de eerste ladderwagen en de SUV met BRANDWEERCOM-MANDANT op de zijkant nog over waren.

Toen Brendan de veranda op liep, pratend in zijn radio, had ze eindelijk genoeg moed verzameld om uit te stappen en naar hem toe te gaan.

Het regende niet meer, maar de aprilnacht was nog steeds koud, met een vochtige wind die haar jas bol deed staan.

Hij was verbaasd haar weer te zien, alsof hij zich haar bestaan zojuist herinnerd had – en waarschijnlijk wilde vergeten.

‘Ik neem aan dat je in orde bent nu de jongens je niet naar het ziekenhuis hebben gebracht.’

‘Het gaat prima. Zoals ik al zei. Hoeveel schade heeft het huis?’

‘Kan ik nog niet zeggen. Je hebt in ieder geval rookschade, al lijkt die beperkt te zijn tot de televisiekamer. We hebben de ramen openstaan om de boel door te laten waaien.’

‘Dat is een opluchting.’

‘Het had veel erger kunnen zijn.’

Ze huiverde bij de nachtmerrieachtige beelden die elkaar steeds sneller opvolgden in haar hoofd. 'Ik ben echt heel blij met jullie allemaal. Wil je de brigade namens mij bedanken? Sorry dat ik ze midden in de nacht uit hun bed heb gebeld.'

'Het hoort erbij,' zei hij op besliste toon. Hij keek van opzij naar haar. 'Oké, kun je me dan nu zeggen wat je hier in vredesnaam doet? Waarom heb je aan niemand verteld dat je zou komen?'

Ze haalde haar schouders op. Ze kon hem niet alles vertellen, de vernedering, persoonlijk en in haar werk, waarvan ze was weggelucht. 'In een opwelling besloten.'

'Je hebt mazzel gehad dat je niet als een worstje bent gegrild.'

Wat zou er zijn gebeurd als de afzetting in de schoorsteen niet zo snel vlam had gevat? Als het eerst nog een uurtje had gesmeuld, tot zij diep in slaap was op maar een paar meter van het vuur? Ze zou eerst zijn gestikt door de rook en dán inderdaad zijn gegrild als een worstje.

Het koude zweet liep haar over de rug, maar ze bedwong haar zenuwen voor ze haar helemaal in hun macht konden krijgen.

'Ik weet het.'

Hij wierp haar een donkere blik toe die van alles kon betekenen. 'Je kunt hier vannacht niet blijven. Dat begrijp je toch wel? We moeten eerst zeker weten dat het huis veilig is, zonder mogelijke brandhaarden. Je zult een hotel moeten zoeken.'

Had ze dat meteen maar gedaan, dan hadden ze dit gesprek nu niet hoeven voeren.

'Dat zal wel lukken,' zei ze.

Natuurlijk vroeg hij haar niet om met hem mee te gaan. Zo'n vriendschappelijke band hadden ze niet, ondanks het feit dat ze de peettante van zijn kinderen was of dat zijn overleden vrouw niet alleen haar nichtje, maar ook haar allerliefste vriendin was geweest.

'Ik kan er nog steeds niet bij dat jij hier zomaar midden in de nacht opduikt. Je had me moeten laten weten dat je kwam. Dan had ik de waakvlam voor je aan kunnen doen en was er helemaal niets gebeurd.'

Ze onderdrukte de neiging om hem er op bittere toon op te wijzen dat ze zijn toestemming niet nodig had om haar eigen huis te bezoeken. Hij paste er misschien wel op, maar zij was de enige nog levende erfgenaam van Annabelle.

Iris House had van Jessica moeten zijn. Ze had het huis altijd geweldig gevonden, en Annabelle en zij hadden plannen gehad om er een B&B van te maken zodra de kinderen groot waren, met Jess die de dagelijkse leiding had.

Maar Annabelle en Jess waren er beiden niet meer. Lucy was alleen over, de enige eigenaar van dit rammelende, oude victoriaanse mijnwerkershuis dat ze nooit had willen hebben, in een stad die ze ooit zo graag achter zich had willen laten. Omdat haar eigen dromen onlangs in rook waren opgegaan, sneller dan bij de felste schoorsteenbrand, had ze besloten die van Jessica voor een tijdje te lenen.

‘Zoals ik al zei, in een opwelling besloten. Ik heb niet echt verder gedacht.’

‘Niks voor jou,’ zei hij droogjes.

Haar stekels gingen direct overeind staan, maar ze was te moe om nu met hem in discussie te gaan. In plaats daarvan veranderde ze van onderwerp. ‘Hoeveel schade denk je dat het vuur veroorzaakt heeft?’

‘Dat weten we pas als we alles morgen opnieuw bekijken. Voor zover ik kon zien lijkt de brand beperkt gebleven tot de schoorsteen. Ik betwijfel of er schade van betekenis zal zijn, maar dat weten we op zijn vroegst morgen. Misschien wordt het wel maandag of dinsdag voor we meer kunnen zeggen.’ Hij wachtte even. ‘Ben je van plan zo lang te blijven?’

Ze keek naar het huis en voelde opnieuw dat steeds aanwezige, verontrustende gevoel van paniek. ‘Ja,’ antwoordde ze met samengeknepen lippen.

Er was geen reden om deze man, die zo’n hekel aan haar had, te vertellen dat ze hier zou blijven voor wel meer dan een paar dagen. Dat ze niets anders meer had dan dit door rook beschadigde huis, dat zich in de regen verhief als een gracieuze grande dame.

‘Bel maar met de brandweerkazerne en geef de naam van je hotel

door als dat is geregeld. Ik neem contact met je op zodra ik weet dat het huis veilig is om erin te trekken.'

Een paar nachtjes in een hotel kon ze wel betalen, maar ze zou iets anders moeten verzinnen als het langer ging duren, vooral omdat ze al haar reserves zou moeten aanspreken om Jess' droom te kunnen waarmaken. Alweer iets wat ze niet wilde delen met brandweercommandant Caine.

'Bedankt,' mompelde ze.

Hij bestudeerde haar, en ze wist dat ze er vreselijk uit moest zien: smerig, onder het roet en stinkend naar rook en brandblusschuim.

'Welkom terug dan maar.'

Er was iets aan de hand.

Brendan fronste zijn wenkbrauwen toen hij Lucy Drake weer achter het stuur van haar mooie BMW zag stappen. Even zat ze door de voorruit de duisternis in te turen, alsof ze niet meer wist hoe ze de auto in de versnelling moest zetten.

Hij was zich bewust van een vaag, knagend gevoel van bezorgdheid, als een glibberige worm in zijn tuin die hij maar niet te pakken kon krijgen. Normaal gesproken was ze extravert en zelfbewust en kon ze de hele wereld aan met haar exclusieve broekpakken en leren aktetassen.

De zeldzame keren dat Lucy naar Hope's Crossing was gekomen vóór de dood van Jess was ze aan komen scheuren met een achterbank vol dure cadeautjes voor de kinderen en voor Jess, en het ene na het andere verhaal over haar opwindende leven in Seattle als marketingdirecteur van een enorm succesvol en snelgroeiend softwarebedrijf.

De omstandigheden werkten ook niet mee deze nacht. Het was geen prettig welkom voor haar geweest om terug te komen naar Iris House en vijf minuten later geconfronteerd te worden met een schoorsteenbrand.

Toch kon dat niet helemaal verklaren hoe ze zich had gedragen. De vrouw die zojuist was weggereden zag er verloren en alleen uit en

leek in niets op de gedreven doorzetter die haar minachting voor hem niet onder stoelen of banken had gestoken.

Denk je niet dat je iets beters kunt krijgen dan een afgedankte sportman met meer spieren dan hersens?

Hij duwde de bittere herinnering aan haar woorden van zich af, die tot zijn eigen verbazing dus nog ergens diep vanbinnen sluimerde, en merkte dat hij niet de enige was die Lucy's kleine rode BMW stond na te kijken.

Naast hem stond Pete Valentine, een van zijn vrijwillige brandweermannen, die een succesvol loodgietersbedrijf runde. Hij likte zijn onderlip met een gretige blik terwijl hij met zijn ogen haar achterlichten volgde. 'Lucy Drake. Nog net zo'n lekker ding. Man, wat gaf die mij een pijn in mijn ballen op de middelbare school.'

Brendans blik verstrakte bij deze machotaal, die helaas bij tijd en wijle helemaal niet ongewoon was binnen zijn brigade.

Pete was getrouwd met een verpleegkundige uit het ziekenhuis. Als Janet hem nu kon horen, zou ze hem wel even laten voelen wat pijnlijke ballen waren.

Pete leek zijn zwijgen op te vatten als een stille aanmoediging. 'Iets aan dat hele gothic gebeuren vond ik zo opwindend, weet je? Vooral omdat ze ook nog eens heel slim was. Beste van de klas en zo. Ik zat achter haar bij Engels van Mrs. McKnight en heb een jaar lang geprobeerd om onder dat zwarte leer te gluren, als je begrijpt wat ik bedoel.'

Brendan had altijd gedacht dat hij Pete graag mocht, maar op dit moment zou hij wel een van de brandspuiten op hem willen richten. Hij begreep zelf niet goed waarom.

'Ja, oké, zullen we jouw geile jeugdherinneringen maar even laten voor wat ze zijn en de klus hier afmaken?' vroeg hij geërgerd.

Pete knipperde met zijn ogen bij die toon en die blik. 'Eh... natuurlijk, commandant. Sorry. Ik bedoelde er verder niks mee. Ik was alleen verbaasd om haar te zien.'

Oké. Dan ben je niet de enige, dacht Brendan terwijl Pete zich weg haastte.

Toen hij de kinderen die avond had ingestopt, thuis onder de hoede van Mrs. Madison, en dit huis voorbij was gereden op weg naar zijn dienst, had hij nooit kunnen bevroeden dat hij nu weer hier zou zijn – en ondertussen Lucy tegen het lijf was gelopen.

Hoewel haar auto allang weg was, keek hij even in de richting waarin ze was verdwenen.

Hij had wel gemerkt dat ze hem ontweek toen hij had gevraagd hoelang ze bleef. Hij mocht hopen dat het maar voor een paar dagen was.

Je had gewoon van die mensen die alles overhoopgooiden en waar ze ook maar kwamen chaos en tumult verspreidden zonder dat ze er erg in hadden. Lucy bezat die gave, in het kwadraat, zoals die nacht weer duidelijk was gebleken.

Carter, Faith en hij waren eindelijk bezig uit het diepe, inktzwarte gat te kruipen waar ze door de dood van Jess in waren getrokken. Eindelijk hadden ze weer een ritme te pakken en kwamen ze er stukje bij beetje bovenop. Zijn kinderen hadden er niets aan als al die chaos van Lucy op hun pad kwam en hun wereld, die voor het eerst in twee jaar eindelijk weer een beetje rustig was, op zijn kop zette.

Het had nu geen zin om zich daar zorgen over te maken, dacht hij, en hij concentreerde zich weer op de brand en alle dingen die geregeld moesten worden voor het opruimen van de resten.

Eén ding kon je zeggen van Lucy: ze bleef nooit lang in Hope's Crossing. Ongetwijfeld zou ze over een paar dagen haar spullen weer in haar rode autootje gooien en teruggaan naar de drukte, naar Seattle en haar snelle carrière en het wereldje waar ze thuishoorde.